

да бърка някой, той добре си я оплете.
И вий, отъ много умъ, му дадохте въ ръцете
власть: всичко той да прави да реди,
и самъ по своя кефъ каквото усмърди
не той да му търпи смърдежа, а народа...
Патриотизъмътъ на Тотя воевода
и Панайота... Ха, но тука той греши!
Не, брайно, по-напредъ ти самъ помириши
камата! Бунтъ му дай... Тогазъ Европа шяла,
кат' види кръвнини, да се смили за хала
на българина! Вижъ ти смятка, вижъ ти умъ!
И на такъвъ единъ халосникъ скудоумъ
вий можете въ ръце да давате съдбите
народни?... Давайте! Но тезъ ръце пребити
ще бъдатъ, преди съ тяхъ той даже да посмей
да сегне!"

Тука, вече упоменъ, Попъ Матей
за рамото съ ръка ~~жърби~~ Дивисила
и сърпа го навънъ: — „Усойница е свила
подъ ~~плевний~~ езикъ ~~плевна~~ Тимони
какво и за кого говоришъ! Остани
со здраве! Работа съ дерлии, луди хора,
азъ нямамъ.“ И отвънъ, излязълъ вече изъ двора,
предъ пътните врата, извърна се и пакъ:
— „И да не е посмьалъ да стъпи твоя кракъ
во мойта къща! Знай ти ~~изневерникъ~~ злобенъ, —
азъ нямамъ дъщеря за палъмникъ подобенъ
на тебъ...“ Застаналъ тамъ средъ двора поразенъ
отъ острите слова на стареца, Младенъ
за дълго тъй стоя и нямъ и неподвиженъ...

А вече излезнали тамъ на мегдания ближенъ,
предъ църквата, и тихъ повели разговоръ
се спряха старците. Отъ нийде изъ прозоръ
не трепва свещъ, ни гласъ отъ някъде се чува —
загърнатъ отъ ношъта, заспалий градъ кротува

